

Nicole Boyle Rødtnes

Hjælp!

Jeg er en ulv

3 • ET FARLIGT FORSØG

Illustreret af Angelica Inigo

★ ★
Alvilda
★

*Det her lyder måske som en løgn.
Men jeg lover, at det er sandt.
En gal vikar har gjort mig til en ulv.
Det lyder skørt. Det er skørt.
Men det er, hvad der skete.
Vores lærer var syg.
Og så kom ham her Igor.
Han sagde, at han var vores vikar.
Og gav os en pille.
Så stak han af.
Og rektor sagde, at han slet ikke var vikar.
Så Sif, Lasse, Amira og jeg kom på
hospitalet.
Fordi vi havde slugt pillen.
Samme nat blev vi til dyr.
Lasse blev en kanin. Sif en ugle. Amira et
firben. Og jeg blev en ulv.
Nu vil vi finde Igor. Og få ham til at gøre
os normale igen!*

En dum kanin

Jeg vågner af et skrig. Jeg hopper på benene. Alle fire.

Det føles stadig sært at have fire ben og ingen arme.

Jeg ser rundt i legehuset, hvor vi har gemt os.

Hvem skreg?

Det er nat.

Så får jeg øje på ham. Det er Lasse.

Men der er noget galt. Lasses krop er ændret.

Før var han en kanin.

Nu er han noget andet.

Den lille, runde hale er nu lang og snoet som en slange.

Og hans pels er blevet til skæl.

Han ligner en slange med lange ører og poter.

Og to meget spidse tænder i munden.

”Hvad er der sket?” siger jeg.

”Det er de dumme piller!” Lasse sparker til Igors taske.

”Har du taget en grøn pille mere?” siger jeg.

”Ja, hvad skulle jeg ellers gøre?” siger han.

”Vi skal slås mod Igor, og jeg er bare en dum kanin.”

”Dum er du i hvert fald!” siger Sif og basker med sine vinger. ”Hvem ved, om du nu kan blive normal igen?”

Lasse bliver helt bleg.

Så får han tårer i øjnene.

Jeg har aldrig før set Lasse græde.

Det plejer at være ham, der får andre til at græde.

Og jeg havde troet, at det ville fryde mig at se ham trist.

Men i stedet får jeg bare ondt af ham.

”Det skal nok gå, Lasse,” siger jeg. ”Vi finder ud af noget.”

Jeg håber, jeg får ret.

Men jeg aner det ikke.

Jeg ved ikke, om nogen af os bliver os selv igen.

”Jeg ville bare gerne hjælpe,” siger Lasse.

”Det ved jeg godt,” siger jeg.

”Og måske kan du hjælpe,” siger Amira.

”Du ligner lidt en slange. Slang er kan være farlige.”

”Ja, nogle slanger,” siger Sif. ”Men vi ved ikke, om han er giftig. Og Lasse skal i hvert fald ikke teste på mig.”

”Nu, når vi alligevel er vågne,” siger Amira, ”skal vi så ikke tage hen til Igor?”

”Jo,” siger jeg. ”Der er også færre folk ude om natten.”

Så sniger vi os af sted.

Det er let for de andre.

Sif svæver over os som en skygge på himlen.

Amira piler af sted langs muren.

Men jeg skal passe på ikke at blive set.

Det kan godt være, at Lasse synes, at ulve er seje.

Men lige nu giver det bare bøvl.

